

AVSLUTNING DOMKYRKANS ABSID.
JULFEST I KRISTNA STUDENTFÖRBUNDET 8/12 1944

Sv. Ps. 51:1-2

"Natten är framskriden, och dagen är nära." (Rom 13:12)

Dessa ord - i begynnelsen av första adventssöndagens epistel - öppna varje nytt kyrkoår.

Någonting är i kommande. "Natten är framskriden, och dagen är nära." Millioner människor skulle i detta nu kunna bruka ett sådant skriftord såsom sammanfattning av sitt hopp och sin tro vid åsynen av världslöppet. Snart skall den mer än 5-åriga natten vara gången och fredens ljus lysa över Europa.

För oss, som stå fast vid bekännelsen till Gud och hans Son, blir det emellertid allt mera tydligt, vad den gryende dagen kommer att medföra: icke frid utan strid - nya anfall mot Kristi kyrka och nya försvarsuppgifter för oss, som leva i denna väldiga och eviga borg vilken här i tiden ständigt på nytt måste ofredas. Omkring ett årtionde har stort lugn rått, vila i stridsverksamheten mot det kristna budskapet hos oss häruppe, ty jätten i vår världsdels mitt riktade allas vapen åt ett och samma håll: mot sig själv. Just våldet skapade enighet - "den svenska linjen är den kristna linjen" - en enighet, vars yttersta grundval var Fruktan. Nu sjunker kolossen i söder blodig samman, fruktan släpper sitt grepp, och då är också enigheten borta. Kristendomen ställes åter i skottgluggen. Den förljugna formen utav vänlighet kommer vi alltså att slippa i fortsättningen. Det känns, som när ett fönster öppnas i ett rum, där luften unknat: Det kyler, men vinddraget är friskt; man kan andas igen. När vi tänker på de år, som gått, och de år, som komma, då ha vi anledning att säga: "Natten är framskriden, och dagen är nära" - stridens dag, då linjerna klarna. -

Men Paulus menade ju icke, att ett skede utav historien varit natt och ett annat, ljusare och klarare nalkades. Paulus menade, att detta jordeliv var Natt - Dagen, det är Kristi rike, livet i det tillkommande. -

I febr. 1940 undrade vi alla, om den finska fronten skulle hålla mot den ryska anstormningen. Då stod jag som präst vid en sjukbädd i en svensk socken. Vi talade om ganska mycket och även om den ojämna kampen därborta i öster. Sjuklingen framför mig, som vant sig mera än jag själv vid att se allt i evighetens ljus, hade en underlig trygghet i sin blick: "Hur det än går,

så tror jag, att Herren hämtar hem många därborta vid fronten, fler än vanligt." Så föllo orden, och det var något av Pauli verkliga mening i det yttrandet. Även den, som stupar i en hopplös kamp, kan i tron på Kristus tänka så om sin död, som han går emot: "Natten är framskriden, och dagen är nära."

Somliga dö så och andra så, men ingen slipper undan. Allas liv är lika allvarligt. Frågan om evigheten bryter ut i den enskilda människan ur världsloppet: Guds barn mogna för himmelen även under de svartaste skedena i folkens liv, och förgängelsens trälar försumpa sina liv lika hjälplöst i kulturens blomstringstider som i dess nedgångsperioder.

Nu leva vi. Tiden är fylld av frågor. Men i våra samveten finns alltid en makt, som gör var och en av oss ensam i tiden, makten som riktar människan mot evigheten och ställer evighetens frågor. Denna makt, som är Gud, rycker oss ut ur vår samtid och sätter oss sedan åter ned mitt i vår egen tid. Ty Gud lär oss aldrig ha någon aktning för "tidsandan", men han lär oss också alltid fråga efter våra medmänniskor - och våra medmänniskor leva ju i denna tid.

Nå vi fram till detta dubbla: att bortse från tidsandan och älska människorna, då ha vi den "ljusets vapenrustning", som vi behöva för den kommande kampen om kristendomens vara eller icke vara. Då ha vi både tron och kärleken, då äro vi iklädda Herren Kristus - på en gång barmhärtiga och oböjliga. Då leva vi trygga här i natten; framför oss ligger dagen. Amen.

Lovsång och bön.

Himmelske fader, låt dagen gry. Var med din barmhärtighet nära alla dem, som sitta i mörkret, och giv dem kraft att bida, tills ljuset går upp. Ikläd oss Herren Jesus Kristus, så att vi bära ljusets vapenrustning och kunn bestå i striden. Förläna oss ett gott mod, även om fienderna äro många, och bevara oss både från försagdhetens och hårdhetens ande. Hjälps att döden icke måtte fylla oss med förfäran, när han kommer, utan giv en så stilla och stark tro i våra hjärtan, at vi inför vår sista stund kunna sträcka oss mot dig och säga: "Natten är framskriden, och dagen är nära." Amen.

Hur djupt än mörkret här må vaka,
Det gryr en morgon dock till sist,
Då du dig själv skall uppenbara,

Du livets ljus, o Jesus Krist.

Du leder genom nattlig värld

Till evig dag vår levnads färd.

Vaka över oss, Herre, himmelske Fader, och bevara oss från allt ont både till kropp och själ.

Giv oss nåd att i denna natt trygga vila under ditt beskärm. Och när omsider vår sista afton

kommer, låt oss då få insomna i din frid, att vi må uppvakna till din härlighet. Genom din Son,

Jesus Kristus, vår Herre. Amen.

Herren välsigne...

Sv.Ps. 46

U
Inskuten Sontk. obs. Julefest i Kirik.
S. K. reuttfirb. 9/12 1944

So. ps. 51:1-2

"Natten är framstriden,
och dagen är nära."

(Rom. 13:12)

Lessa ord - i begynn.
sen av första advokatsönda.

gens epistel - öppna varje
nytt kyrkårs. Någon ting
är i kommande. "Natten
är framstriden, och dagen
är nära."

2
Millioner människor skulle
i detta nu kunna brukas ett
sådant skriftord såsom sam-
manfattning av sitt hopp och
sin tro vid ägnen av värld-
loppet. Inert skall den
mer än 5-åriga natten vara
pågagen och fredens lys
lysa över Europa.

För oss, som stå fast
vid bekännelsen till Gud
och hans son, blir det end-
lertid allt mera tydligt,
vad den gryende dagen
kommer att medföra:

(3)

icke frid utan strid -
nya anfall mot Krist^{na} byar
och nya försvarsupprifter
för oss, som leva i denna
våldiga och eviga borg,
vilken här i tiden ständigt
på nytt måste ofredas.
Omkring ett årtionde har
stort lugn rått, vila i strids-
veckanheten mot det kristna
budskapet hos oss häruppe, ty
jätten i vår världens mitt
riktade allas vapen åt
ett och samma håll: mot
sig sjäfr. Just våldet ska-

(4)

påde enighet - "den svenska
linjen är den kristna linjen"
- en enighet, vars yttersta
grundval var Frukten.
Nu sjunker kolossen i söder
blodig samman, frukten
släpfas sitt grepp, och då
är också enigheten borta.
Kristendomen ställes åter
i skottgluggen. Den får
Gagna ^{Görhögskolan} ~~öänlighet~~ kom-
mer vi alltså att slippa
i fortsättningen. Det känns,
som när ett fönster öpp-
nas i ett rum, där luf-

(5)

Fem unkenat: det betyder,
men vinddraget är friskt;
man kan andas igen. När
vi tänker på de år, som
gick, och de år, som kom-
ma, då har vi anledning
att säga: "Natten är fram-
skriden, och dagens är
nära" - Sfridens dag, de
linjerna blanna. -

Men Paulus menade ju
icke, att ett skede utav his-
torien varit nett och att
ett annat, Gysore och kla-
rare skede kallades. Pau-

lus menade, att detta jorde.
Liv var Natt - Legen, det
är Kristi rike, livet;
det tillkommande. -

7 febr. 1940 undrade
vi alla, om den finska
fronten skulle hålla mot
den ryska anstormningen.
Ja, stod jag som präst vid
en sjukbädd; en soonok
socken. Vi talade om gamla
mycket och även om den
ojämma kampen där borta
i öster. Sjuklingen frågar
mig, som vant sig mera
än jag själv vid ett sådant

(K)
i vishetens lys, hade en
underlig trygghet i sin blick:
"Hur det än går, så tror
jag, att Herren hämtar
hem många därbarta vid
fronten, fler än vanligt."
Lå följlo orden, och det var
något av Pauli verkliga
mening i det yttra svaret.
Även den, som ^{stuper} faller i en
hopplös kamp, kan i tron
på Kristus tänka så om
sin död, som han går e-
mot: "Naken är fram-
skriden, och dojen är nära."

Sonliga dösa och (S)
andra så, men ingen slipper
undan. Alla två är låta ell-
varligt. Frågan om bergheten
bryter ut den smokilda män-
niskan ur världslippet: Guds
barm mogna för himmelan
även under de svartaste
skederna i folkens tviv, och
förgångelens trälar för-
sumpa sina två lika hafs-
löst i kulturens blomstrings-
tider som i dess nedgångs-
perioder.

Alla leva vi. Tiden är

(9)
fyllt av frågor. Men i våra
samtalen finns alltid en
makt, som gör var och en
av oss ensam i tiden, mak-
ten som riktar människan
mot evigheten och ställer evig-
hetens frågor. Denna makt,
som är Gud, rycker oss ut
ur vår samtid och sätter
oss nedan åter ned mitt i
vår egen Tid. Ty Gud lär
oss att aldrig ha någon
aktning för "Fidsandan",
men han lär oss också att
alltid fråga efter våra med.

(10)
människor - och våra
medmänniskor leva ju i denna
Tid.
Nå vi fram till detta
dubbla: att bortse från
Fidsandan och älska män-
niskorna, då ha vi den
"Guds vapenrustning", som
vi behöva för den kom-
mande kampen om kris-
tidens vara eller icke-
vara. Då ha vi både fron
och kärleken, då äro vi
iklädda Herren Kristus -
på en gång barmhärtiga
och öfjliga. Så leva

(11)
vi trygga här i natten;
framför oss ligger dagen.
Amen.

L. o. G.

Himmelste Fader, låt de-
gen gry. Var med din barm-
härtighet nära alla dem,
som sitta i mörkret, och
gör dem kraft att brida,
tills guset går upp. J-
kläd oss Herren Jesus
Kristus, så att vi bära
Gusets vapenrustning
och kunna bresta i
Friden. Förlåna oss ett

(12)
gott mod, även om fien-
derna äro många, och be-
vara oss både från för-
sagdhetens och från hård-
hetens onde. Hjälps att
döden icke mötte fylla
oss med förfäran, när
han kommer, utan gör
en så stark och stilla fro
i våra hjärtan, att vi in-
för vår sista stund kunna
sträcka oss mot dig och
säga: "Naken är fram-
skriden, och dagen är
nära." Amen.

(13)
Hur djupt än mörkret tror må vara,
Det gryr en morgon dock till sist,
Då du dig själv skall uppenbara,
Du livets Guds, o Jesu Kristus.
Du leder genom nattlig värld
Till evig dag vår temalds färd.

Vaka över oss, Herre, him-
melste Fader, och bevara oss
från allt ont både till kropp
och själ. Giv oss nåd att i
denna natt tryggas vila under
ditt bestörm. Och när om-
sider vår sista afton kommer,
Lät oss då få insomna i
din frid, att vi må upp-
vakna till din härlighet.
Genom din Son, Jesus Kristus,
vår Herre. Amen.

(14)

Herren välsigne oss och bevara oss.
Herren låt sitt ansikte lysa
över oss och vare oss nådig.
Herren vände sitt ansikte
till oss och giv oss frid.
O Guds, Fäders och Söners
och den Helige Andes, namn.
Amen.

So. ps. 46.